

Vuit anys després de la divisió es tanca el repartiment de propietats entre Barcelona, Terrassa i Sant Feliu

Dv, 20/04/2012 per Catalunya Religió

(Jordi Llisterra -CR) En un comunicat conjunt, els tres bisbats sorgits de la divisió de l'arquebisbat de Barcelona han anunciat aquest divendres que han tancat el repartiment de béns. Vuit anys després de la divisió, anunciada el 15 de juny de 2004, la Congregació per als Bisbes ha aprovat des de Roma l'acord que han negociat els tres bisbats.

La nota justifica la lentitud del procés perquè “les noves diòcesis foren creades sense que hi hagués cap estudi preparatori sobre la divisió dels béns de l'arxidiòcesi de Barcelona”. En aquell moment, la Congregació per als Bisbes va establir que en el repartiment dels béns immobles (cases, finques o terrenys) de l'antiga arxidiòcesi de Barcelona “cada diòcesi tingués aquells que es trobaven en el seu respectiu territori” i que pels béns mobles es fes “proporcionalment al nombre d'habitants de cada diòcesi en el moment de la partició (56'85% Barcelona, 24'04% Terrassa i 19'11% Sant Feliu de Llobregat)”.

En les primeres valoracions, les noves diòcesis de Terrassa i Sant Feliu van considerar que aquesta distribució les perjudicava ja que moltes de les propietats de l'antic arquebisbat estan situades a la ciutat de Barcelona. Per això, van demanar a Roma que també apliqués el criteri de proporcionalitat als béns immobles. En el moment de la divisió, les noves diòcesis van rebre una aportació extraordinària de la Conferència Episcopal Espanyola per posar en marxa els nous organismes diocesans, però van considerar que no compensava els costos que representava iniciar una nova diòcesi.

Això ha representat negociar a tres bandes com es feia el repartiment de les propietats. De fet, fins el 2006 no es va disposar d'un llarg inventari complet de les propietats afectades. A partir d'aquí, s'ha hagut de decidir una a una quines propietats es quedava cada diòcesi per arribar a una distribució proporcionada.

En l'acord [fet públic aquest divendres](#) es detalla que la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol, situada a Barcelona, “continuarà estant al servei dels capellans dels tres bisbats”. En canvi, estableix que “els béns propietat del Seminari Conciliar de l'arxidiòcesi de Barcelona en el moment de la divisió es reparteixin entre les tres diòcesis segons el nombre d'habitants”.

L'any 2004, les rendes del patrimoni propietat de l'arquebisbat de Barcelona representaven uns dos milions d'euros d'ingressos -sense descomptar les despeses de manteniment-, només un 5% del pressupost anual de l'arquebisbat (la partida més important, el 80%, prové de les aportacions dels fidels).

Però les propietats rebudes per herències o donatius són un patrimoni que poden utilitzar les diòcesis per tenir ingressos extraordinaris amb la seva venda i afrontar inversions com noves parròquies o cobrir un dèficit ordinari. També hi ha propietats que estan cedides o arrendades a baix cost a entitats i iniciatives socials i religioses vinculades a l'Església i que, per tant, no generen beneficis. En altres casos, tampoc es poden vendre perquè el llegat pel qual es van rebre estableix explícitament les finalitats socials o religioses a les quals s'han de destinar els possibles beneficis que generi la seva gestió. Aquest és un cas habitual per les propietats vinculades als seminaris, a Càritas, o a altres fundacions diocesanes.

La [divisió de l'arquebisbat de Barcelona](#) la va aprovar la Congregació per als Bisbes el 2004, coincidint amb nomenament de Lluís Martínez Sistach -com a successor de Ricard Maria Carles- i de Josep Àngel Sáiz i Agustí Cortés com bisbes de Terrassa i de Sant Feliu. En un procés impulsat des de la nunciatura per Manuel Monteiro -aleshores nunci i avui cardenal- per decidir els límits dels nous bisbats es va utilitzar el mapa de les demarcacions episcopals però no es va concretar com es resoldria la divisió de propietats. Aquesta improvitació ha portat a un llarg procés, no exempt de tensions, que ha trigat vuit anys a resoldre's.

Tot i això, finalment s'ha arribat a un acord que ha estat aprovat per Roma sense necessitat d'iniciar un procés canònic de reclamació de les propietats com ha passat en altres divisions de territoris diocesans. Des del 2004 les tres diòcesis han funcionat amb economies independents, tot i que comparteixen alguns serveis.